

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 17-02-14245

22 יולי 2017

לפני:

כב' השופטת יפית זלמנוביץ גיסין

המבקש/הנתבע:

אלכסנדר אנחין
ע"י ב"כ: עו"ד אביגיל כץ

המשיב/התובע:

בני אליאסי
ע"י ב"כ: עו"ד שי רוזמברג

החלטה

הנתבע/המבקש הגיש בקשה זו שבפני אשר הוגדרה כבקשה למתן צו לתפיסת נכסים
"אנטון פילר".

הבקשה

1. המבקש טען, כי המשיב/התובע "פוטור מעבודתו עקב מעשים חמורים אשר
עשה כלפי המבקש וכלפי העסק אותו הוא מנהל בניגוד לחובות המוטלות עליו כעובד,
תוך הפרת אמונים, הפרת משמעת, הפרת חובות תום הלב וההגינות והפרת חובות
נוספות" (ר' סעיף 4 לבקשה).

2. לטענת המבקש, המשיב נדרש במסגרת עבודתו ליצור קשר עם בעלי מקצוע
מתחום הבניה, להכיר להם את העסק המנוהל על ידי המבקש ו"לגרום להם לבצע
הזמנות ורכישות של מוצרי העסק" (ר' סעיף 6 לבקשה).

3. המבקש טוען עוד, כי יש לצפות, כך בלשונו, מאיש שיווק שיעשה שימוש
בתיבת הדואר האלקטרוני שהועמדה לרשותו לצורך משלוח הצעות מחיר,
התכתבויות עם בעלי מקצוע ועוד (ר' סעיפים 9-10 לבקשה) ואף כי בתום תקופת
העבודה יעביר את תפקידו ובכלל זה ימסור את המסמכים והמידע אותו צבר בתקופת
עבודתו למעסיק, היות ומדובר ברכושו של המעסיק (ר' סעיף 11 לבקשה).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 17-02-14245

4. אלא, שלטענת המבקש, המשיב סרב להעביר אליו את רשימת אנשי הקשר מולם התנהל במהלך תקופת העבודה ו/או את התכתובות עימם ואף סרב לאפשר למבקש גישה אל תיבת הדואר האלקטרוני ששימשה אותו (ר' סעיף 13 לבקשה).

5. המבקש מציין, כי לאחר סיום יחסי העבודה עם המשיב נודע לו, כי "המשיב מסר מידע סודי אודות העסק לצדדים שלישיים. כך, משיחות עם אדריכלים עמם המבקש עובד התברר לו כי המשיב מסר להם מידע סודי אודות העסק... ואשר מסירתו הסבה נזקים לעסק ופגעה בשמו הטוב" (ר' סעיף 18).

6. המבקש סבור, כך לגרסתו, כי ככל שיותר לו לנטר את תיבת הדואר האלקטרוני אשר היתה בשימוש המשיב, יוכל להוכיח כי המשיב הפר את חובת הסודיות המוטלת עליו (ר' סעיף 19 לבקשה) והעביר מידע לצדדים שלישיים אשר לא אמורים היו לקבל מידע זה (ר' סעיף 20 לבקשה).

7. המבקש הבהיר, כי יתכן ויש לסווג, בהתאם למבחנים שנקבעו בפרשת איסקוב (ע"ע (ארצי) 90/08 טלי איסקוב ענבר – מדינת ישראל-הממונה על חוק עבודת נשים (2011)), את תיבת הדואר האלקטרוני שהועמדה לשימושו של המשיב בתקופת עבודתו אצלו כתיבת דוא"ל מעורבת (ר' סעיף 29 לבקשה) וכי קיים חשש סביר, כך בלשון המבקש, "כי במהלך תקופת העבודה העובד הפר את חובת הסודיות החלה עליו" (ר' סעיף 33 לבקשה).

8. מסכם המבקש בציינו כי "הניטור מבוקש משני טעמים: האחד – על מנת להפיק את תוצרי עבודתו של העובד והשני – על מנת להוכיח שהעובד הפר את חובת הסודיות המוטלת עליו כלפי מעסיקו" (ר' סעיף 34 לבקשה).

9. לבקשה צורף תצהירו של המבקש אשר, לדידו, תיבת הדוא"ל שהועמדה לשימוש המשיב היתה תיבת דוא"ל מקצועית.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 14245-02-17

10. בתשובה לבקשה טען המשיב, כי "בתחילת העסקתו הקצה המבקש למשיב תיבת דואר אלקטרונית חדשה ללא תוכן קודם... אשר נשאה את שמו הפרטי של המשיב בכתובת beny@vetro.co.il". המשיב סבור כי יש לסווג תיבת זו כתיבת דואר אישית מאחר ושמה אינה מעיד על תפקידו/תוארו" (ר' סעיף 5 לתשובה).

11. זאת ועוד. המשיב טען בתשובתו, כי המבקש ידע שעבודתו של המשיב נעשתה באמצעות מסרונים וואטצאפ ושיחות טלפוניות ולא באמצעות דואר אלקטרוני והשימוש שנעשה בתיבת הדוא"ל על ידי המשיב היה לצרכיו האישיים של המשיב (ר' סעיף 9 לתשובה). כמו כן הבהיר, כי טיב עבודתו לא הצריך התכתבויות ארוכות ומפורטות מעבר למספר מילים (ר' סעיף 10 לתשובה) וצריך להוכחת טענתו מספר מסרונים שהועברו, לדבריו, למבקש.

12. המשיב ציין בתשובתו, כי "אין בבקשתו של הנתבע ולו טענה אחת מבוססת אשר מצדיקה את חדירת אותו מעטה פרטיות אשר זכאי לו כל אדם בתור זכות יסוד. בקשתו של הנתבע מבוססת על הטענה כי "נודע לו" בעקבות שיחות מסתוריות עם "אדריכלים" אשר שמם למרבה הפליאה הוזנח מהבקשה, כי המשיב לכאורה העביר "מידע סודי" אשר משום מה אינו מפורט ו/או מוסבר בבקשה" (ר' סעיף 18 לתשובה).

13. המשיב עמד על כך שלהוכחת טענתו של המבקש לא צורך תצהיר של צד שלישי כלשהוא לגיבוי הטענה (ר' סעיף 20 לתשובה).

14. עוד ציין המשיב בתשובתו, כי מעולם לא התיר למבקש לנטר את תיבת הדוא"ל שלו ולא חתם על מסמך אשר מאפשר לו גישה ו/או חדירה לתיבת המייל שלו וכי האמור בהסכם העבודה לפיו "החברה רשאית לעקוב אחר שימוש העובד בצידוד החברה הנמסר לשימוש" אינו מידתי, אינו עומד בעקרון השקיפות משניתן פרשו בצורה רחבה המאפשרת למעביד אין ספור אפשרויות ואינו עומד בעקרון תום הלב "שכן מדובר בסעיף מקפח בצורה חמורה ובוטה" (ר' סעיפים 26 ו- 30 לתשובה).

15. המשיב אף ציין, כי צו מסוג אנטון פילר הוא צו דרסטי אשר בית הדין מוסמך להעניק בנסיבות מיוחדות במיין (ר' סעיף 32 לתשובה) וכי עליו לשרת את ההליכים המשפטיים ולא את האינטרס האישי של המבקש (ר' סעיף 34 לתשובה).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 17-02-14245

16. המשיב הכחיש את טענת המבקש כי סרב לערוך חפיפה וטען, כי "הנתבע הוא זה אשר סיכל את ביצוע סעיף זה כלשונו (סעיף 9 להסכם ההעסקה שענינו חובת ביצוע חפיפה – י.ז.ג.) וזאת על ידי פיטוריו של המשיב, חסימת גישתו לתיבת מהייל באופן חד צדי ופתאומי, משיכת הרכב אשר ניתן לו לשימוש ושליטת חודש הודעה מוקדמת" (ר' סעיף 47 לתשובה).

17. בתגובה לתשובה נטען על ידי המבקש, כי מנספחי התשובה עולה, כי המשיב שלח מייל לכל הפחות ללקוח אחד ו"אילו טענת המשיב בתגובה לפיה הוא נהג להתכתב עם לקוחות באמצעות הטלפון הסלולרי בלבד, נכונה, הרי שלא היתה מצויה באמתחתו כתובת הדואר האלקטרוני של מר ברזני (הלקוח הנזכר – י.ז.ג.) ובוודאי שהוא לא היה יכול להעיד שמר ברזני "עונה מהר" להודעות דואר אלקטרוני אשר נשלחות אליו" (ר' סעיף 15 לתגובה).

18. המבקש ציין כי הוא מוכן להניח שהמשיב עשה שימוש אישי ומקצועי בתיבת הדואר האלקטרוני ועל כן מדובר ב"תיבת מעורבת" כהגדרתה בפרשת איסקוב (ר' סעיף 17 לתגובה).

19. המבקש עמד על כך, כי מאחר ותיבת הדואר"ל הינה "ציוד החברה" אשר נמסר לשימוש של המשיב היא באה בגדרו של סעיף 2' להסכם ההעסקה ויש לראות בסעיף זה כהסכמה של העובד/המשיב כי החברה תעקוב אחר השימוש שהוא עושה בתיבה זו (ר' סעיפים 18-22 לתגובה).

20. ציין המבקש, כי "ככל שלא יתאפשר למבקש לגשת לתיבת הדואר האלקטרוני על מנת להפיק ממנה את המידע המבוקש יאלץ המבקש להעסיק איש שיווק אשר יחזור שוב על פעולותיו של המשיב, רובן או חלקן, והמבקש יאלץ שוב לשלם משכורת בגין אותה עבודה אשר כבר נעשתה עבורו, ואשר תוצריה, או לכל הפחות את חלקם, הוא לא קיבל" (ר' סעיף 24 לתגובה).

21. לדידו של המבקש, האינטרס שלו בניהול עסקו ללא הוצאות מיותרות גובר על הציפיה של המשיב לפרטיות (ר' סעיף 25 לתגובה).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 17-02-14245

דיון והכרעה

צו מסוג אנטון פילר

22. כב' השופט ד"ר עדי אזור (ז"ל) כתב במאמרו "צוי מריבה" ו"אנטון פילר":

"צו "אנטון פילר" הינו צו המתיר כניסה לחצרי נתבע, מייד עם הגשת תביעה ובמעמד צד אחד, לשם תפישת מסמכים מהותיים החשובים לביסוס התביעה, כאשר יש בסיס לחשד שהמסמכים ייעלמו או יושמדו מייד עם היוודע דבר הגשת התביעה, או למטרות נוספות כגון, תפישת חפצים המפירים זכויות קניין רוחני או נכסים שנרכשו ברווחים שנעשו ממכירת חפצים אלה".

(הפרקליט מא' חוברות א'-ב' 93,

100 (תשנ"ג-תשנ"ד)

23. בשנת 2001 הוסף לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 (להלן – "התקנות") סעיף 387א' המסדיר מתן צוים מסוג זה המבוקש בענינו:

"387א. (א) בית המשפט רשאי בצו, בכפוף להוראות סימן א', למנות אדם לשם ביצוע חיפוש, צילום, העתקה או תפיסה של נכסים המצויים בחצרים (להלן – תופס נכסים) אם שוכנע על בסיס ראיות מהימנות לכאורה כי קיים חשש ממשי שהמשיב או אדם אחר מטעמו עומד להעלים את הנכסים או להשמידם, וכי הדבר יכביד באופן ממשי על קיום ההליך".

24. מנוסח הסעיף עולה, כי על מבקש צו מסוג אנטון פילר להוכיח שניים אלה: ראשית – עליו לשכנע כי קיים חשש ממשי להעלמת ראיות ושנית – כי העלמתן של הראיות יכביד באופן ממשי על ניהול התביעה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 17-02-14245

25. בבר"ע (ארצי) 210/08 **פלונית – פלונית** (2008) קבע בית הדין הארצי לעבודה בדונו בערעור על החלטת בית הדין האזורי לעבודה שלא ליתן צו אנטון פילר באותו ענין שהובא לפניו:

“לאור עקרונות חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ונוכח אופיו הפולשני של הצו, אין חולק על כך ש”אמת המידה החוקתית אשר בה יצטרך המבקש לעמוד כדי לזכות בסעד זה הינה הגבוהה ביותר הנדרשת בסעדים זמניים למיניהם” ומתן צווי חיפוש ותפיסה יהא במשורה. זאת, לאחר שייעשה האיזון בין האינטרסים המתנגשים של העותר לצו המבקש למנוע העלמת נכסים או ראיות, או השמדתם, מחד גיסא, לבין האינטרסים של הנתבע, שלא ייפגעו מעבר לנדרש, זכויות היסוד שלו לפרטיות ולקניין, מאידך גיסא”

26. בהתאם להלכה המנחה, על מבקש צו אנטון פילר להוכיח, כי יגרם לו נזק באופן שלא יאפשר לו להוכיח את טענות ההגנה שלו אם בית הדין לא יאפשר לו לתפוס, לצלם או להעתיק את תכתובות המייל מתיבת הדוא”ל שניתנה למשיב בתקופת עבודתו אצל המבקש.

27. בנוסף על הבקשה להיות מבוססת היטב. וכדברי ביה”ד הארצי לעבודה **בפרשת פלונית**:

“בנדון זה יבחן בית הדין האם הבקשה למתן הצו ”מפרטת מסמכים ספציפיים ומסקנות ספציפיות, שעמידות להילמד מהם וכיצד אלו תשרתנה את התביעה.” בהתאם, יש לצרף לבקשה את הראיות המהותיות עליהן נשענת הבקשה והן משני סוגים אלה: ראיות מהימנות, לכאורה, להוכחת עילת התביעה; וראיות מהימנות, לכאורה, שנכסים המהווים ”ראיות” לצורך הוכחת עילת התביעה, נמצאים בחזקת בעל הדין נגדו מכון הצו. ככל שאופי הבקשה כללי ובבחינת

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 14245-02-17

השערה כללית גרידא, ואינה מבוססת דיה על ראיות
שתסייענה לתביעה, לא יהא מתן הצו מוצדק".

(הדגשה שלי – י.ז.ג.)

28. עוד נקבע בתקנות בכל הנוגע לתפישה של מחשב כפי המבוקש בעניננו:

387ה'. חיפוש ותפיסה של מחשב, חומר מחשב או פלט כהגדרתם
בחוק המחשבים, התשנ"ה-1995, לא ייערכו אלא בהתקיים תנאים
אלה:

(1) בית המשפט כלל בצו היתר מפורש לחיפוש ותפיסה
כאמור;

(2) בית המשפט מינה בעל תפקיד מיומן לביצוע החיפוש,
זולת אם האחראי על החצרים הסכים לבצע את החיפוש
בעצמו;

(3) מבצע החיפוש יוודא תחילה כי במהלך החיפוש לא
תתאפשר קבלת מידע מתקשורת בין מחשבים, זולת אם מבצע
את החיפוש האחראי על החצרים.

29. עינינו הרואות, כי הבקשה, אף שהוכתרה כבקשה למתן צו לתפיסת נכסים
אינה עונה, מהותית ופרוצדורלית, על התנאים למתן צו אנטון פילר:

מבחינה צורנית ופרוצדורלית – הבקשה לא הוגשה במעמד צד אחד ולא
התבקש מינויו של כונס נכסים אשר יתפוס את הנכס/המידע או יבצע את
החיפוש במחשב. בהקשר זה אפנה להוראות תקנה 391 המחייבת כונס נכסים
הממונה לביצוע צו אנטון פילר להפקיד ערובה להנחת דעתו של בית הדין
להבטחת אחריותו על הנכסים. זאת לא נעשה בעניננו.

מבחינה מהותית – צו אנטון פילר מוגש דרך כלל במעמד צד אחד וזאת בשל
החשש שיש לצד המבקש, כי המשיב או אדם אחר עומדים להעלים ראיות
שלהן השלכה על ההליך המשפטי. במקרנו אנו לא נטען כי המשיב עומד

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 17-02-14245

להעלים ראיות שלהן השלכה על ההליך המשפטי ועל כן יש "לתפוס" את אותן ראיות טרם תושמדנה. כל שנטען הוא, כי חוסר האפשרות של המבקש לעשות שימוש במידע האגור במחשב המשיב, יגרום לו להוצאות מיותרות וכי זכותו לניהול עסקו גוברת, כך לגרסת המבקש, על זכות המשיב לפרטיות.

30. משכך, ההליך שבפני אינו הליך של בקשה למתן צו לתפיסת נכסים מסוג אנטון פילר אלא לכל היותר צו המבקש כי נאפשר למבקש לנטר את תיבת הדוא"ל האלקטרוני של המשיב. נפנה, אפוא, ונבחן את בקשתו.

ניטור דוא"ל

31. אקדים ואשאל, האם הטענה של המבקש, כי בתיבת הדוא"ל של המשיב אגורות תכתובות עם בעלי מקצוע ו/או לקוחות מקימה לו, מיניה וביה, זכות לעיין במידע האגור בתיבת הדוא"ל? על כך נכתב בבר"ע (ארצי) 38380-03-17 **טל כהן** – טריגו חברה להשקעות ושיווק נדל"ן בע"מ (2017):

"נקודת המוצא היא כי רשימת לקוחות, עשויה להוות סוד מסחרי, כמשמעו בסעיף 5 לחוק עוולות מסחריות, תשנ"ט-1999. בעידן הטכנולוגי, המאופיין בהיצף של מידע, לעיתים החדשנות העסקית והיתרון העסקי יכולים לנבוע מאופן מיון מידע ופילוחו. ככל שיוכח ששיטת מיון ופילוח מסוימת אכן מצמיחה יתרון עסקי לעורך המאגר כי אז יידרש מבקש הצו להוכיח כי פעל לאיסוף המידע, מיונו, פילוחו, עדכונו השוטף ושמירתו בסודיות, והכל על מנת לשמר לממש את היתרון העסקי הטמון בשיטת פילוח או מיון מסוימת. לענין זה יפים הדברים שנאמרו בע"ע (ארצי) 80-08 דאטה פול בע"מ נ' יניב טכנולוגיות מדיה בע"מ [פורסם בנבו] (7.10.10). וכך נאמר:

"סיכומם של דברים עד כאן מעלה כי אין לקבוע באופן גורף שרשימת לקוחות הינה סוד מסחרי, אלא יש לבחון כל מקרה לגופו, תוך איזון האינטרסים של העובד,

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 17-02-14245

המעביד והציבור. על מנת שרשימת לקוחות תהווה סוד מסחרי, צריך להיות בה מידע המעניק יתרון מסחרי לבעליו, מידע סודי ולא נגיש לציבור, כמו גם מידע שיצירתו כרוכה בהשקעת מאמץ, זמן וממון. רשימת לקוחות יכול ותהיה בגדר סוד מסחרי כאשר מדובר בלקוחות ממשיים או בלקוחות קבועים, ולא בלקוחות שאת שמותיהם ניתן לדלות, למשל, מספר הטלפונים, כאשר מדובר במקרים בהם דרוש מאמץ מיוחד להשיג את הרשימה וכאשר יוכח כי יש ערך מוסף כלשהו בקבלת הרשימה מן המוכן".

32. בעניננו, לא טוען המבקש כי בידי המשיב רשימת לקוחות או מידע העולה כדי "מידע סודי" וכפי שציין בית הדין הארצי לעבודה, יכול הידע היחודי לנבוע דווקא ממיון המידע ופילוחו ולא דווקא מעצם הפרטים המצויים ברשימה. כל שטען המבקש הוא, כי ככל שידרש להשיג את פרטי הלקוחות מחדש, יהא עליו להשקיע בכך כספים נוספים – שכר לאיש/אשת שיווק – והדבר יפריע לפעולתו התקינה של העסק שבבעלות המבקש. אכן, יתכן והעובד יאגור בטלפון הנייד או המחשב בו הוא עושה מידע רב, בחלקו פרטי ובחלקו השייך למעסיק, אך דווקא בשל כך נדרשת זהירות רבה יותר בעת מתן צוי חיפוש ותפישת ואף במתן זכות ניטור ועיון בתכתובת שנוהלה על ידי העובד/המשיב במסגרת עבודתו מן המחשב שסופק לו על ידי מעסיקו. ועל כך נכתב:

"נקודת המוצא היא כי בעידן הטכנולוגי הפכו המחשבים והטלפונים הניידים "לארכיב כמעט אינסופי המאכסן בתוכו את זיכרונותיו, פרי עמלו, ומשאו ומתנו של האדם (על פוטנציאל הפגיעה בזכויות הפרט בעת חדירה לחומר מחשב" (מתוך [רע"פ 8873/07 היינץ נ' מדינת ישראל](#) [פורסם בנבו] (2.1.11)). אכן, במחשבים – לסוגיהם השונים – נאגרים, בין היתר, באופן אינטנסיבי מידע אישי רב, כגון תמונות, התכתבויות, מסמכים בעלי תכנים אישיים, זיכרונות ועוד. במציאות זו – ובהינתן הפער העצום בין היקף החומר האגור לבין החומר הנדרש - נדרשת בחינה זהירה של היקף צו התפיסה, תוך

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 17-02-14245

ניסיון לאתר את שביל הזהב בו מטרת הצו מוגשמת ביעילות – מזה,
והסיכון לתפיסת המידע שלא לצורך מצומצם למינימום ההכרחי -
מזה. בהתאם לכך, כאשר ניתן להגשים את התכלית המונחת ביסוד
מתן הצו באמצעות תפיסה ועיון חלקיים במידע הרי שיש להעדיף
זאת על פני תפיסת מלוא המידע האגור במחשב ובפרט מידע עודף
בעל אופי אישי".

33. שני הצדדים הפנו אותי להחלטתי בענין **אקספו ניהול בע"מ – משה כהן**
(סע"ש 16-06-18279-06 (2017)), זה אוחז מזה וזה אוחז בה מזה. אלא, שבנסיבות אותו
ענין קבעתי, כי מדובר בתיבת דוא"ל מקצועית וציינתי, כי "הנתבע בתשובתו לא
חלק על זכותן של התובעות כי המיילים שהופנו לתיבת הדוא"ל המקצועית שלו יופנו
לתיבת הדוא"ל של מר דויטש לשם המשך טיפול בעניניהן השוטפים של התובעות.
ובצדק לא העלה הנתבע כל טרענה בענין זה, שכן כך היא הפרטיקה הנוהגת וזוהי
הדרך היחידה של התובעות/המעסיקות להמשיך ולנהל את עסקן בעת עזיבתו של
עובד לא כל שכן עובד בכיר כנתבע".

34. המבקשות בענין אקספו הציגו ראשית ראיה בכתב, מייל שהתקבל בתיבת
הדוא"ל המקצועית של המשיב וטופלה לאחר עזיבתו על ידי מנכ"ל המבקשות, ממנו
עלה כי לכאורה עסק המשיב בתקופת עבודתו בעבודות פרטיות המתחרות
במבקשות. על כן קבעתי בענין אקספו "כי מאחר והחשש של התובעות הוא כי
הנתבע הקים עסק מתחרה תוך כדי עבודתו אצלן בנסיבות שתוארו בכתב התביעה,
לא ניתן בשלב זה, בין היתר לאור ההסברים שנתן המשיב לתשלום שבוצע על ידי
חדד יועצים לחברה שבבעלותו ולפעילות החברה שבבעלותו, לפטור בהנף יד את
החשש של התובעות".

35. באשר לבקשה העומדת בפני - לבקשתו של המבקש לא צורפה ולו ראשית
ראיה לטענתו כי המשיב העביר לצדדים שלישיים באמצעות הדוא"ל מידע הנוגע
למבקש ובכך הפר את חובת הסודיות. טענה זו נטענה בעלמא ואין באמור בתצהירו
של המבקש כי נודע לו משיחות עם אדריכלים כי המשיב מסר להם מידע סודי, ללא
שפורט מיהם אותם אדריכלים עלומי שם ומהו אותו מידע סודי שהועבר לצדדים
שלישיים, כדי להוות ראשית ראיה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 17-02-14245

1

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 17-02-14245

תיבת דוא"ל מעורבת

36. בצדק חזר בו המבקש מטענתו שנטענה בתצהירו, כי תיבת הדוא"ל שניתנה למשיב במסגרת עבודתו הינה תיבת דוא"ל מקצועית (ר' סעיף 9 לעיל). אציין, כי בהתאם להלכות המוכרות של בית הדין הארצי לעבודה לפיהן "שמו של הרכיב אינו קובע את מהותו" (ר' ע"ע (ארצי) 300370/97 זבדי – אי.די. אי טכנולוגיות בע"מ, פד"ע לז' 201) אף בעניננו, אין בעובדה שכתובת המייל נפתחה בשמו של המשיב ולא בכינוי או בתפקיד (salesman@vetro.co.il או marketing@vetro.co.il) (ר' סעיף 5 לתגובת המשיב) כדי לשנות מקביעתי כי עסקינן בתיבת דוא"ל מעורבת.

37. ודוק. מהמסמכים שצרף המבקש לתשובה לתגובה עולה, כי המשיב ניהל ככל הנראה תכתובת עסקית כזו או אחרת עם לקוחות/בעלי מקצוע פוטנציאליים (ר' הודעת וואטצאפ מיום 2.8.2016, נספח א/2) אך טען, כי "המבקש לא הגדיר את תיבת הדואר בתור כזו ששיכת לעסק ולא אסר עלי להתשמש בה למרות אישיות" (ר' סעיף 10 לתצהירו שצורף כנספח לתשובת המשיב).

38. לא ניתן, בשלב זה, לקבוע מסמרות ביחס להקף תכתובת הדוא"ל המקצועית שנוהלה על ידי המשיב מתיבת הדוא"ל שהועמדה לרשותו ואף הטענה, כי "מרבית התקשורת הקשורה לעבודה היתה באמצעות שיחות טלפון להודעות וואטצאפ" (ר' סעיף 11 לתצהירו) (הדגשה שלי – י.ז.ג.) מעלה, כי אף לגרסת המשיב חלק ולו קטן מן התכתובת עם הלקוחות/בעלי המקצוע נוהלה באמצעות המייל. מן האמור לעיל עולה, כי עסקינן בתיבת דוא"ל מעורבת.

39. **בפרשת איסקוב** נקבע ביחס לתיבת דואר אלקטרוני מעורבת כדלהלן:

"התיבה המעורבת והתיבה האישית הן בבעלותו של המעסיק ולהן אופי "מעורב" במובן זה שהשימוש בהן כפוף לצרכי העבודה ולא־ינטרסים הלגיטימיים של המעסיק. בהתאם, יכול ויהיו ברשות המעסיק אמצעי גישה טכנולוגיים, לתיבות אלה ולשימושים שעושה העובד במסגרתן, לרבות תוכן התכתובת שבהן, באמצעות המחשב והשֶׁרֶת שבבעלות המעסיק.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 17-02-14245

המעסיק אינו רשאי לעשות שימוש כרצונו באמצעים הטכנולוגיים
שברשותו לשם מעקב וחדירה לתכתובת אי-מייל אישית של העובד
בתיבות שהוקצו לשימוש האישי של העובד, ולהפר בכך זכותו
לפרטיות. זאת, נוכח האיוון הראוי הנדרש, בין זכות העובד לפרטיות
התכתובת האישית שלו בתיבה האישית או המעורבת, לבין זכותו
של המעסיק להגן על מפעלו. חדירת המעסיק לתכתובת האישית של
העובד ולתוכנה בתיבה האישית, או המעורבת, אינה מותרת אלא
בהתקיים נסיבות חריגות ויוצאות דופן ביותר המצדיקות זאת כגון
חשש רציני, או ביסוס סביר לפעילות פלילית או other
wrongdoings של העובד, ובכפוף לתנאים המצטברים הנדרשים
לעניין לרבות עקרונות לגיטימיות, מידתיות, צמידות למטרה,
שקיפות והסכמה מדעת ומרצון חופשי".

(הדגשה שלי – י.ג.)

40. אף שקבעתי, כי לא הוכחו ולו לכאורה נסיבות חריגות ויוצאות דופן
המצדיקות ניטור של תיבת הדוא"ל המעורבת שניתנה למשיב אבחן, למעלה מן
הדרוש, את העקרונות שנקבעו בפרשת איסקוב. אקדים ואומר, כי לא מצאתי כי
המבקש עמד בכל ארבעת העקרונות המהווים תנאים מצטברים אשר בלא שהתקיימו
אין להתיר למעסיק לנטר את תיבת הדוא"ל של עובדו.

עקרון המידתיות. במסגרת זו על המעסיק לוודא, "כי השימוש באמצעי
המעקב חיוני לאינטרס לגיטימי של מקום העבודה, וכי המעקב
מידתי לסיכון שהצדיק קיומו מלכתחילה. עליו לבחון אמצעים
חלופיים למעקב, ולהעדיף שימוש בטכנולוגיות מעקב, או
בטכנולוגיות החוסמות שימושים אחרים, שיש בהן כדי להוות
תחליף ראוי לקריאת תוכן הדואר האלקטרוני והפוגע פחות
בפרטיות העובדים".

במסגרת **עקרון הלגיטימיות** נקבע, כי "המעקב חייב להיות מוגדר
בגבולותיו, חוקי ובתום לב; המעקב יתקיים מטעמים שיש בהם עניין

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 17-02-14245

רלבנטי ישיר של המעסיק ומאינטרס לגיטימי של צרכי העבודה;
זאת, תוך שיימנע, ככל הניתן, מפגיעה בזכות יסוד בסיסית של
העובד, או שהפגיעה תהא מידתית וסבירה ביחס לתכלית המעקב".

עקרון השקיפות (transparency): "עקרון זה מחייב את המעסיק
להביא לידיעת העובדים, בפירוט, בבירור ובבהירות את כללי
המדיניות הנוהגת והמחייבת במקום העבודה, בכל הנוגע לשימוש
בטכנולוגיות המידע המותקנות במחשב ובסביבת העבודה שלהם,
ולפרט את הנסיבות המצדיקות ניטור כללי ומעקב ספציפי על עובד,
טכנולוגיות המעקב ומהותן".

ביחס לעקרון צמידות המטרה, נקבע, כי "אין לראות בהסכמת העובד
לניטור אוטומטי מחשש לוירוסים, בתיבה האישית או המעורבת,
הסכמה למעקב ספציפי תוך איסוף נתוני תקשורת ותוכן והסכמה
לקריאת תוכן תכתובת האי-מייל האישית שלו באותן תיבות. זאת
ועוד. לאור עקרון צמידות המטרה החל על השקיפות המחייבת את
המעסיק, עליו להודיע לעובד ולפרט לפניו מראש, אילו שימושים
ייעשו במידע האישי שנצבר מהחדירה לתכתובת המייל האישית
שלו והעיון בה, ולמי יועבר המידע ככל שיועבר. וכל זאת לפני
שיבקש מן העובד ויקבל ממנו הסכמה כדין כללית וספציפית,
לחדירה לתכתובתו האישית בתיבה האישית או המעורבת".

41. בהסכם ההעסקה שצורף לבקשה לא פורטה וכלל לא נזכרת מדיניות ניטור
תיבות הדוא"ל של עובדי המעסיק. המבקש מבקש לסמוך ידיו על הוראת סעיף 2'ז'
להסכם ההעסקה על מנת לטעון כי ניתנה הסכמת המשיב לניטור תיבת הדוא"ל. ולא
היא. מדובר בניסוח גורף, שחוטא למטרת השקיפות המתחייבת ואין בו, בניסוח, כדי
לענות על עקרון צמידות המטרה.

42. בנסיבות בהן לא נטען כי קיימת מדיניות של ניטור דואר אלקטרוני אצל
המבקש לא כל שכן כי הובאה לידיעת המשיב, מאחר ולא היתה קיימת מדיניות
כאמור, לא יכולים להתקיים תנאי המידתיות ועקרון הלגיטימיות.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 17-02-14245

43. המבקש לא כיחד ואישר בבקשתו, כי מטרת ניטור תיבת הדוא"ל האלקטרוני הינה להוכיח כי המשיב הפר את חובת הסודיות המוטלת עליו. נדמה, כי המבקש לא זו בלבד שלא הצביע על ראשית ראיה שתקים לו זכות, ולו לכאורית, לניטור תיבת הדוא"ל של המשיב, הוא אף מבקש לעשות שימוש בהליך הנטען על מנת "לדוג" לו ראיות. ולזאת אין ליתן יד. ובלשונו של בית המשפט העליון בהתייחסו להליך גילוי מסמכים שנתבקש על ידי מאן דהוא:

"במצב שבו מתבקש גילויים של סוגי מסמכים, ואין ביכולתו של המבקש להצביע על מסמכים ספציפיים, עלול להיווצר "מעגל שוטה": המבקש יידרש להוכיח את רלוונטיות המסמכים כתנאי לעיון בהם, אך הוא יוכל להצביע על רלוונטיות, אם בכלל, רק לאחר שיעיין באותם המסמכים. על-מנת להיחלץ מפרדוקס זה מן הראוי ליצור זיקה בין דרישת הרלוונטיות לבין הסעד המבוקש. המבקש את גילויים של סוגי מסמכים יידרש להוכיח כי על פניו סוגים אלה רלוונטיים לעניינו.

גישה זו לא נועדה להעניק הכשר לבעל-דין לעיין ללא מגבלה במסמכיו של יריבו. בתי-המשפט כבר עמדו על ההבחנה שבין "מסע דיג" של מסמכים, הפורץ את גדרי השאלות שבמחלוקת, לבין איתור מסמכים המכוון לבירור המחלוקת הנדונה. על-מנת שהדבר יותר, נדרש המבקש לשכנע את בית-המשפט כי לכאורה קיימת זיקה ישירה בין המסמכים (או סוגיהם) לבין העניין שבפניו".

(רע"א 2534/02 שמשון נ' בנק הפועלים בע"מ,

פ"ד נו(5) 193, 197 (2002) (להלן – "פרשת בנק

הפועלים"); ר' גם רעא 1743/16 גד זאבי נ' זאב

רום (2016))

44. בבסיס בקשת המבקש עומד, כך נראה, הרצון לקבל מידע אודות אנשי הקשר והתכתובות עימם. הא ותו לא. אלא, שבקשה זו אותה הגיש המבקש לא תוכל לסייע לו בכך.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 17-02-14245

45. לאור כל האמור לעיל הבקשה על כל רבדיה נדחית. המבקש מחויב בהוצאות המשיב בסך של 3,500 ש"ח אשר תשולמנה בתוך 30 ימים מהיום.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשע"ז, (22 יולי 2017), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

יפית זלמנוביץ גיסין, שופטת